

Hellen Rinell
637 Shinzaike
H I M E J. I.
Japan.

Göteborg den 10 aug. 1964.

Nr 215.

Kära lilla Hella!

Oj, oj, oj! Här har jag tvenne brev att besvara. Om det varit från mej, så hade det stått nytt nr på fortsättningen av 215. Innan jag går att besvara dom så ska jag tala om att den 30/7 kom kr. 20:- från Karin och Annie Ahlbom till din 65-årsdag. Men ingen annan har låtit höra av sej. Du sa något om att Elin Jonson och någon mer skulle komma. Men dom har kanske tagit sej för att sända dom direkt till dej?

För resten så ska jag först säga att vi uppvaktade inte David medan dom var här. Olle smög in portföljen i bilen och tog den med till Älvdalen. Där skedde evenemanget lördagen den 1/8. Det gick nämligen en buss från Älvdalen i söndags och då följde Lisa och Aina med den och hälsade på Kvinnoförbundet i Sjövik. För hem om några timmar. Så jag har bara träffat dom. Men dom var väldigt förtjusta i eran fina gåva. Men dom undrade liksom jag om det inte skulle finnas en nyckel eller kanske två - jag minns inte - till den. Jag sökte igenom alla fack utan att finna någon. Har dom slarvat bort den på posten tro eller har den inte varit med? Kanske finns ingen? När Lisa sa att dom firade David i går, så log Aina. Det var hur ynkligt som helst. Lisa bakade några bullar och en eller två sorters kakor. Dessa tre saker delades ut till var och en i familjen. Så kom det något slags tårta. Det var allt. Lisa är så illa snål och så får dom inte äta så att dom blir tjocka, varken den ene eller den andre. Det är ett evinnerligt tjat, säger Aina. Hon är arg och säger att "jag skiner i" - - -. Så det har nog varit en prövotid för både Aina och Olle och för att inte tala om David. Men han har ju många års efterrenhet!!!! Dom är så magra, så det är hemskt. Lisa väger 53 kg. och David 77 i kostym. Någon sa, om det var här eller i Sjövik, att det var ett hemskt kort dom satt in i Vepan på Lisa och David. Nej, sa jag, så ser dom ut nu. Det troddes inte. I VP sades det att Lisa sneglade åt Universitetet. Men hon har inget sagt om det till oss. I alla fall är det för jämnerligt att dom inte ska kunna leva som en normal svensk familj denna sena period av sitt liv. Jag skrev därom i brev till David på födelsedagen och la ut texten oräntligt utan att låtsas om att hans hustru skulle satsa sin mans framtid på någon sorts hennes examen. Nu är det ju både en nackdel och en fördel att dom ska bo i Uppsala. Fördelen är ju att David har en hel del vänner där och får väl fler efter hand. Jag menar att han får väl ha sin egen umgängelse med vännerna medan hans hustru sitter hemma och läser. En hel del tid får han väl vara ute på resor, vilket väl också kan anses fördelaktigt. Jag vet inte. Han är kanske trött. Jag har knappast fått prata med honom. Söndagen den 19 hämtade Olle oss till välkomstmiddag och hans födelsedagesfirande. Vi for ju hem vid 17-tiden tror jag. Den 22 kom dom hit kl. 8 på morron och vi drack kaffe här, varefter alla utom David och Olle for hem till Stockholmsgatan och åt frukost. Så gjorde vi i ordning för de ev. gästerna som väntades komma kl. 12 och som gjorde det. Då kom alla Collidénarna tillbaka. Då var det fullsatt överallt i mitt lilla bo. Alla bekymmer för det mesta hade Inga-Lisa och hennes syster Margreth Likars påtagit sej. Dom hade bakat över 200 småbröd = 3 sorter samt 2 st. mjuka pepparkakor och 2 sockerkakor, finaste tänkbara. Allt detta fick jag av Ingalisa jämte kr. 10:-, som utgjorde en del av deras familjegåva, som var kr. 40:-. Inga-Lisa hade semester och vistades i deras stuga i Frillesås. Bryter så denna semester och bakar allt brödet där nere, kommer hit kl 8 på morron och höll jämte Margreth på till sena kvällen. Det är bra rart gjort. Så hade vi tårtor från Bräutigams och lite småkakor också. Vad jag sa om att David och Olle inte stannade på Stockholmsgatan betyder att dom var ute och kryssade med bilen i stan och såg på den. Sen hämtade dom förstas sällskapet och kom hit. Kl. 7 på morron ringde det i tel. och någon sjöng "Tack o Gud för vad som varit!" Det var Ethel Andersson från Nerike. Sedan var det 4 eller 5 till som

ringde och sjöng för mig, som fyllde 75 år. På kvällen kom Astrid Karlson och hade med sej ytterligare 3 av mina flickor från Backa. Dom är väl nu närmare re 40 år allihop. Det var förfärligt roligt. Då hade Olle-familjen varit hem efter att ha ätit middag hos flickorna tillsammans med Lisa och David. Men dom båda kom tillbaka och satt hela kvällen och gjorde det intressant och trevligt för mina förtjusande Backa-flickor och ett par andra också rara flickor från församlingen. Hela sällskapet var kvar till kl. var 22.40. Ett 30-tal telegram anlände jämte ett flertal brev och kort. I kontanter in-clusiva presentkort, varav 50:- till blommor, kr. 615:--. Det var ingen dålig skörd va? Det räcker till spårvagns pengar ett helt år. Jag hade sagt att om någon frågar vad jag vill ha, så säj att jag vill hellre ha 5:orna än blommor. Och ändå satt Lude och räknade ut att jag nog hade blommor för c:a 300:- kr. Så fick jag en del fina böcker. Av Gerda och Egon en söt löpare, foärad. Kan-ske kan man också ha den till kudd. Av Elsa Hall 1 schal i svart och någon glänsande metalltråd invävd. Köpt i Damaskus. Av Stella fick jag en läkadan,

fastän vit. Den fick jag byta ut mot en elefant i olivträ. Min sjuka vän på Gårda hade sytt en söt liten duk i vitt grovt linne med en domherre i vardera hörnet. En hel del fina böcker därtill.

Så är det den ll på förm. Jag har städhjälp här och sitter i köket medan hon gör rummet. Fram på middagen kommer Ebba och Lude upp och har handlat lite åt mej. Det är så roligt att dom kommer hit ibland och rätt ofta.

O, vad jag önskar att jag hade dej och Oscar här också!!!

Här skriver jag om gåvor i det oändliga. Och jag tror inte att jag sagt ett ord om den förnämligaste av gåvor - min sidenjacka 75-100-års-gåva! Tack skadu ha så hjärtligt. Skulle jag leva till 100 så lever den nog då också!!!

Nu ska jag nog också skicka iväg detta första pratark och fortsätta på det nästa så snart jag kan. Ebba och Lude skulle gå in på lithografen och hämta resten av mina tackkort. 125 ungefär blir dom tilldammans. Några måste man skriva några rader på också. Annars är dom tryckta. Slut för i dag med de käraste hälsningar ätt till er båda och flickorna!?!?!
Dmitry